

дълго изкукурига. Нѣкжде се обади други. Проточено, като жална пѣсенъ, поде трети отъ горната махала. Кучето се повъртѣ насамъ-нататѣкъ, подушна да разбере кой вдигна гюрултията, но като не разбра нищо, спрѣ се на срѣдѣ двора и съ вдигната нагоре глава захвана да лае на аба. Отъ съседния дворъ се обадиха наведнажъ две кучета. Загърмѣха. Едно магаре, което сновѣше срѣдѣ бодилитѣ накрай село, се извърна и дълго слуша съ наострени уши.

— Часа трѣбва да е 67, — рече си то и напрегна сила, отвори страшното си гърло. Затрепераха дърветата и тревичкитѣ.

Дѣдо Рали спрѣ биволитѣ. Изправи се срѣдѣ браздата и впери очи къмъ Балкана. Бѣха се закъртили задъ синитѣ върхове две бѣли облачета.

— Пѣтлитѣ пѣятъ, времето ще се развали, — каза той на чернитѣ си работници и кротко и съ обичъ ги помилва по мокритѣ отъ горещца потъ гърбове.

А бубулечката се бѣше потулила подъ единъ жълтъ повѣхналъ листъ и юнашки го повдигаше нагоре.

А'н г'ел[ъ] К'а'р а'л'и'й ч'е в'ъ.

Лиса безъ опашка

Завайкала лисаната,
Заохкала сирашката,
Че овчари въ бачията
Одраха ѝ опашката.

Занарежда разплакана,
Погрозняла, оскубана:
— Ахъ опашке, опашчице,
Моя сестро, загубена.

Ти ми бѣше имането
И въвъ старостъ опората,
Затова ли отхранихте
Да те гледамъ у хората.

Да се китятъ гидиитѣ,
Да се перчатъ юнацитѣ,
Като кривнатъ презъ зимата
По мегданя калпацитѣ.

Ехъ опашке, опашчице —
Тупа, тапа по шията,
Ти ме вкара въвъ селото,
Ти остана въ бачията . . .

И. Стубель.